

piccolo

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

สูตรอาหารแห่งความทรงจำ ในวันที่ 49

四十九日のレシピ

อิบุคิ ยูคิ

เขียน

ปาวัน การสมใจ

แปล

รู้ตัวอีกทีเธอก็เริ่มไม่อยากอ่านหนังสือ
ไม่อาจมีอารมณ์ร่วมไปกับเรื่องราวสนุกสนาน
หรือถ้าเป็นเรื่องราวมืดมนก็จะทำให้เธอหดหู่ไม่เลิก
แต่ตัวละครแมวในนิทานภาพต่างประเทศที่หยิบมาช่าน่ารักน่าเอ็นดู
ทำให้เธอพลิกอ่านไม่หยุดมือ
- อิบุคิ ยูคิ

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

จะดีแค่ไหนถ้าโลกนี้มี “คู่มือการใช้ชีวิต (ฉบับสมบูรณ์)” ที่คอยช่วยนำทางเราตั้งแต่เกิด เข้าเรียน ทำงาน แต่งงาน จนกระทั่งวันที่จากโลกนี้ไป เรียกได้ว่าเป็นคู่มือพร้อมสรรพที่ช่วยให้รับมือได้ทุกสถานการณ์

แต่ในความเป็นจริง ไม่มีอะไรที่จะเตรียมให้เราพร้อมรับทุกสิ่งที่จะต้องพบเจอในชีวิตนี้ได้เลย คงไม่มีวันเตรียมให้เราพร้อมรับมือกับความผิดหวังครั้งใหญ่ ความล้มเหลวที่ทำให้สงสัยในตัวเอง หรือการจากลาที่เข้ามาแบบไม่ทันตั้งตัว แม้จะเคยลองจินตนาการก่อนนอนหลายต่อหลายคืนว่าหากไม่มีคนคนนั้นอยู่ข้างๆ แล้วควรจะใช้ชีวิตต่อไปอย่างไร แต่ตราบใดที่ยังไม่ได้เผชิญเรื่องนั้นด้วยตัวเองจริงๆ ก็คงไม่มีวันพูดได้เต็มปากเลยว่าพร้อมแล้ว

ถึงอย่างไรเราต่างก็เพิ่งเคยใช้ชีวิตเป็นครั้งแรกกันทั้งนั้น คงไม่มีใครรู้ไปเสียทุกอย่างหรือว่าต้องรับมือเหตุการณ์ตรงหน้าด้วยความรู้สึกแบบไหน สิ่งที่เราจะทำได้ก็คงเป็นการหันหน้าพูดคุย โอบกอด และเยียวยาบาดแผลของกันและกันในช่วงเวลาที่แสนเจ็บปวด

สูตรอาหารแห่งความทรงจำในวันที่ 49 แม้จะไม่ใช่คู่มือชีวิต แต่ก็ เป็นหนังสือที่บอกเล่าถึงเรื่องราวแสนล้ำค่าของช่วงเวลาที่ได้ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับคนสำคัญ และร่องรอยความอบอุ่นที่ใครบางคนทิ้งไว้ในทุกซอกทุกมุมของหัวใจ

บทนำ

เธอคนนั้นปรากฏกายในชุดกระโปรงสีเหลือง พ่อบอกว่าเธอ
จะมาเป็นแม่ใหม่ของฉัน

นั่นคือตอนที่ฉันในวัยห้าขวบไปเที่ยวสวนสัตว์

เธอแนะนำตัวว่าชื่อโอดิมีด้วยรอยยิ้มแสนอ่อนโยน เอ่ยชวนให้
กินข้าวด้วยกันพร้อมยื่นกล่องอาหารแบบหลายชั้นมาให้

พริบตานั่นเอง ฉันปิดกล่องอาหารนั้นเต็มแรงจนมันร่วงลงพื้น

พ่อตวาดเกรี้ยวกราด หญิงคนนั้นจึงรีบพลอบให้ใจเย็น ฉัน
จำได้ว่าอาหารต่างๆ ทั้งแฮมเบียร์กิ้นจิ๋วและไข่ม้วนรูปดาวหล่นกระจาย
อยู่รอบเท้า กลายเป็นลามปากของบรรดาไก่ซึ่งถูกเลี้ยงแบบปล่อยใน
บริเวณสวนสัตว์ให้รีบปรี่เข้ามาจิกกิน

นับจากนั้น เวลาล่วงเลยมา 33 ปี

สุดท้ายโอดิมีผู้เป็นแม่เลี้ยงก็ไม่ได้มีลูกกับพ่อ และจากโลกนี้
ไปด้วยวัย 71 ปี ในเช้าวันหนึ่งเมื่อสองสัปดาห์ที่ผ่านมา

ฉันนั่งรถไฟชานเมืองขึ้นมาลงสถานีนาโกยะ ขณะขึ้นรถไฟเพื่อ
ต่อรถกลับไปยังเมืองเกิต พลันหวนคิดขึ้นในใจ ตอนนั้นแม่เลี้ยง
ทำอาหารใส่กล่องมาด้วยความรู้สึกอย่างไรนะ เธอใส่ความรู้สึกลงไป
ในการทำข้าวกล่องเพื่อลูกติดของคนอื่นแค่ไหนกันหนอ

แต่ตอนนั้นฉันกลับรู้สึกจนเจ็บปวด ว่าในกล่องข้าวหลายชั้นนั้น
อัดแน่นไปด้วยอะไรบ้าง

“แม่โอดิ”

จาก “คุณแม่โอดิมิ” เรียกย่อ ๆ ว่า “แม่โอดิ” ฉันลองพิมพ์
เรียกชื่อนั้น

ผ่านมาเป็นระยะเวลา 33 ปีจากตอนที่ฉันหำขวบ “แม่โอดิ”
คอยเฝ้ามองฉันด้วยแววตาอบอุ่นไม่เคยห่าง

ทว่าฉันกลับเอาแต่ทำเป็นไม่สนใจไยดีเธอนัก ไม่ใช่ว่าเกลียด
หรืออะไรหรอก แค่เพียงเกรงใจ เพราะความสดใสของแม่โอดิช่างเจิดจ้า
จนฉันไม่อาจตอบรับน้ำใจนั้นได้

รถไฟจอดที่สถานีแรก กลิ่นดอกคินโมคุเซ¹ ไชยเข้ามายามประตู
เปิด

เมื่อสองสัปดาห์ก่อนยังไม่ได้กลิ่นนี้เลย

เพราะตอนนั้นฉันต้องคอยดูแลแม่สามี จึงกลับบ้านที่โตเกียว
ทันทีหลังเสร็จสิ้นงานศพ แต่ผ่านมาเพียงสองสัปดาห์กลายเป็นว่า
ฉันไม่มีบ้านให้กลับเสียแล้ว สมมติว่าแม่โอดิยังมีชีวิตอยู่ เมื่อเห็น
ฉันกลับไปบ้านเกิด เธอจะพูดว่าอย่างไรนะ

ก่อนจะอื่นพุ่งขึ้นมาโดยไม่ทันตั้งตัว ฉันยกมือขึ้นปิดหน้า

ถ้าเป็นตอนนี้ ฉันจะบอกออกไปได้อย่างซื่อตรง

คิดถึงแม่โอดิ อยากบอกเหลือเกินว่าฉันชอบเธอจากใจจริง

และถ้าไม่ติดอะไร ก็อยากให้อวยบอภักดิ์หน่อยเถอะ

สิ่งที่ฉันถามได้แค่เธอเพียงคนเดียว —

¹ หรือดอกหอมหมื่นลี้ ดอกมีขนาดเล็ก สีเหลืองหรือขาว ออกดอกเป็นช่อ
ที่ปลายกิ่งหรือช่อใบ

บทที่หนึ่ง

เมื่อสองสัปดาห์ก่อน ครั้นอัสตี้ตะ เรียวเฮ เอ่ยปากว่าจะไป ตกปลา โอโตมิผู้เป็นภรรยาที่ทำข้าวกล่องเตรียมไว้ให้

แต่ตอนเธอยืนถุงใส่ข้าวกล่องให้เขาตรงโถงทางเข้าบ้าน ปรากฏว่า ที่ถุงมีรอยชอสซึมเปื้อนออกมา อัสตี้ตะจึงเปลือยตัว

“ทำอะไรของเธอ ชอสนี่นา ชอสซึมออกมาที่ถุงแล้ว โอโย เลอะ มือด้วย เหนียวเหนอะเลย ผ้าเช็ดหน้า เอาผ้ามาสิ”

เขาใช้ผ้าเช็ดชอสที่เลอะมือแล้วตัววาดเสียงดังกว่าเดิม

“ทำอะไรของเธอ ทำให้มันเรียบร้อยหน่อยสิ”

“ตายจริง ๆ”

โอโตมิว่าแล้วมองถุงใส่ข้าวกล่อง

“ชอสของแซนดิวชิโคร็อกเกะ¹ ซึมออกมานะสิ ฉันเปลี่ยนไป ใส่ถุงพลาสติกให้ดีกว่า”

ไม่ต้อง อัสตี้ตะว่าแล้วสวมรองเท้า

“ไม่เอาแล้ว”

“ของโปรดคุณไม่ใช่เหรอ”

¹ อาหารประเภททอดชนิดหนึ่ง ทำจากเนื้อสัตว์หรือผักบดปรุงรส นำมาปั้น ชุบเกล็ดขนมปัง ไข่ เครื่องเทศต่างๆ ก่อนทอดในน้ำมันร้อนๆ ให้ด้านนอกกรอบ ด้านในนุ่มฟู ชาวญี่ปุ่นนิยมรับประทานเป็นกับข้าว หรืออาจใช้เป็นไส้แซนดิวชิ

“เดี๋ยวกระเป๋าละเลยเปล่าๆ ไม่เอาแล้ว”

โอโตมิถือกล่องข้าวในห่อผ้าไว้ในมือด้วยสีหน้าหงอยเหงา

นั่นคือครั้งสุดท้ายที่เขาได้เห็นภรรยาตอนยังมีชีวิต

หลายชั่วโมงหลังจากนั้น โอโตมิเกิดอาการหัวใจวายที่บ้าน และจากโลกนี้ไปเพียงลำพัง บนโต๊ะมีกล่องข้าวในห่อผ้าวางทิ้งไว้โดยไม่ถูกแตะต้อง นึกถึงเรื่องนี้ที่ไร่น้ำตาเป็นต้องรินขึ้นมากทุกที

ทำไมตอนนั้นถึงตวาดออกไปนะ

กับอีแค่รอยชอล้วนเป็น ก็ระวังหน่อยก็ไม่ใช่ไรแล้ว ถ้ารู้ว่
นั้นจะเป็นอาหารฝีมือเธอครั้งสุดท้าย เขาคงไม่พูดจาเย็นชาแบบนั้นแน่

โคร็อกเกะ แฮมเบอร์เกอร์ ฟักทองต้ม ข้าวอบหอยลาย จีราชิซูชิ²

เขาหวนระลึกถึงรสชาติอาหารแต่ละอย่างแล้วคราวออกมา
แผ่วเบา

ทั้งที่เธอทำอาหารอร่อยล้ำทุกอย่าง แต่พอลองนึกดูแล้ว เขา
ไม่เคยเอ่ยชมอาหารของโอโตมิเลย ไม่เพียงแค่นั้น แม้จะไม่ได้มีเจตนา
ไม่ดี รู้ตัวอีกที่เขาก็ก้มเกลอกระซอกเสียงใส่เธอเสียแล้ว สมัยก่อนเขา
เคยทำงานเป็นเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย จะติดนิสัยพูดเสียงดัง
มากี่ช่วยไม่ได้ แต่ก็ควรรู้จักเลือกวิธีพูดจาบ้าง

เขานึกย้อนไปถึงสีหน้าอ้ำอึ้งของโอโตมิขณะประคองกล่องข้าว
ไว้ในมือ

แม้จะเคยเห็นรอยยิ้มมากมายในช่วงเวลาเนิ่นนานที่อยู่ร่วมกัน
แต่สิ่งที่ผุดขึ้นมาในความคิดมักเป็นสีหน้าแลดูโดดเดี่ยวของเธอ ซึ่งนั่น

²อาหารญี่ปุ่นชนิดหนึ่ง ทำจากข้าวผสมน้ำส้มสายชูพร้อมโรยเครื่องต่างๆ เช่น ปลาดิบ ไข่ อาหารทะเล ส่วนประกอบคล้ายซูชิเพียงแต่ไม่ปั้นเป็นคำ

ทำให้เขารู้สึกเหมือนร่างกายกำลังบิดเบี้ยวทุกครั้งไป

โอโตมิมีความสุขบ้างไหม

เสียงแผ่วเบาตื้นขึ้นนอกหน้าต่าง อัดสี่ตะลิ่มตาขึ้น

แสงอาทิตย์ยามเที่ยงกว่าสาดส่องเข้ามาในห้องสำหรับวาดภาพ และทำงานเขียนซึ่งโอโตมิเรียกว่า “ห้องทำงาน” แม้ไร้เจ้าของแล้ว ทว่าห้องนี้ก็ยังคงเต็มไปด้วยบรรยากาศสว่างสดใส

เขารำคาญความสว่างนั้นเหลือเกิน จึงผูกถุงขึ้นแซมซ้ำเพื่อไปปิดม่าน ก่อนกลับมาหย่อนกายนั่งลงตรงหน้าโต๊ะ

อาจเป็นเพราะเธอรับสอนวาดภาพประกอบโปสเตอร์การ์ดที่สถาบันใกล้บ้าน บนโต๊ะของโอโตมิจึงเต็มไปด้วยอุปกรณ์วาดภาพกับโปสเตอร์การ์ดซึ่งมีภาพของกินวาดไว้หลายต่อหลายใบ เขามองภาพวาดราเม็งในโปสเตอร์การ์ดใบหนึ่งแล้วหลับตาลง

ตลอดเวลาสองสัปดาห์หลังโอโตมิจากไป อัดสี่ตะลิ่มแทบไม่ได้กินอะไรเป็นเรื่องเป็นราว พวกญาติๆ นำอาหารมาให้ แต่ก็ไม่ถูกปากเขา ส่วนอาหารสำเร็จรูปนะหรือ กินเข้าไปคำเดียวก็พะอืดพะอมแล้ว แต่เมื่อยูกิโกะผู้เป็นลูกสาวสุดส่าหิโทร.มาหา เขากลับไม่อยากจะบอกว่าการกำลังลำบาก เพราะไม่อยากให้ลูกสาวซึ่งอยู่ร่วมบ้านกับแม่สามีที่โตเกียวต้องเป็นห่วงมากเกินไป และเขาก็ไม่อยากบ่นจู้จี้เรื่องของกิน เพราะจะทำให้รู้สึกเหมือนตนเป็นคนแก่

จู่ๆ เขาก็รู้สึกว่าทุกสิ่งรวมถึงเรื่องอาหารการกินช่างยุ่งยากไปหมด จึงได้แต่ดื่มนมที่มาส่องวันเว้นวันและหมกตัวอยู่ในห้องนี้มากกว่าหนึ่งสัปดาห์แล้ว ถ้าอดอาหารนานกว่านี้เขาอาจได้ตายตามโอโตมิไป แต่เมื่อท้องหิวถึงขีดสุดจริงๆ เขาก็จะนำลายสอแล้วหยิบนมมาดื่มอยู่ดี ซึ่งนั่นก็ชวนให้เขาสมเพชตัวเองไปกันใหญ่

“จะตายยังไม่กลัวเลย”

เขาพึมพำ ขณะลืมหามองเพดาน

บ้านไม้หลังนี้สร้างมานานกว่า 40 ปีแล้ว ระยะนี้ทั้งพื้นและเพดานก็เริ่มส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าดแม้ยามไม่มีลมพัด

บ้านเองก็กำลังร้าวให้ไม่ต่างกัน

ขณะที่เขากำลังคิดเช่นนั้น เสียงผู้หญิงคนหนึ่งก็ดังขึ้นจากโถงทางเข้าบ้าน

“ขอโทษนะค่ะ”

เสียงนั้นเอ่ยซ้ำอีกหลายครั้ง ก่อนจะเปลี่ยนเป็นพูดว่า “จ้ะ ขอเข้าไปหน่อยนะค่ะ—”

เขารู้สึกได้ว่ามีคนเข้ามาในบ้าน

“ขอโทษค่ะ คุณอัสสึตะ— อยู่ไหมคะ ถ้าอยู่ตอบหน่อยสิคะ คุณอัสสึตะ”

“ใครกัน” เขาร้องตอบ

พริบตานั่นเอง ประตูห้องก็เลื่อนเปิด

“โหย เหม็นจัง”

“เหม็นอะไรกัน”

เขาเถียงกลับแล้วก็ต้องตะลึงงัน

หญิงสาวผู้มีผิวสีแทนคล้ายอาบแดดมาอย่างเต็มที่กับผมสีเหลืองแกมยังวาดขอบสีเงินไว้รอบดวงตา ยืนอยู่ตรงนั้น

หญิงสาวผมเหลืองบอกว่าตัวเองชื่อ “อิโมโตะ” ปีนี้อายุย่าง 19 ปี เธอเป็นนักเรียนในสถานสงเคราะห์ซึ่งโอโตมิไปเป็นอาสาสมัครสอนวาดภาพประกอบโปสเตอร์การ์ด

อัสตี้ตะตังใจจะตวาดใส่เด็กสาวซึ่งรูกล้าเข้ามาตามอำเภอใจว่า
ให้ออกไปซะ แต่กลับเปล่งเสียงไม่ออก หน้าซำยังไม่มีแก้มจะลุกขึ้นยืน
จึงได้แต่นั่งถลึงตามองเด็กสาว

“เธอเป็นใคร”

“ก็บอกแล้วไงว่าชื่ออิมโตะ อิมโตะ ซาจิเอะ”

เธอเก็บขวดนมที่กระจัดกระจายอยู่บนพื้นเสื่อทาตามิเสร็จแล้ว
ก็เปิดหน้าต่าง ครั้นหันกลับมาอัสตี้ตะก็เห็นว่าบนโบริมนั้นมีขนตาปลอม
ที่ดูหนาหนักติดอยู่ด้วย

“ครูโอะโตะมิให้ว๊วนฉันไว้นะสิ”

“โอะโตะมิตายไปแล้ว”

“ฉันรู้ละ แต่ก็เพิ่งรู้เมื่อวานขึ้นเองละนะ ถึงได้มาที่นี้ไง เพราะ
เมื่อก่อนครูเคยฝากฝังฉันไว้ว่า ถ้าครูเป็นอะไรขึ้นมา คงมีของที่ต้องทิ้ง
ต้องเก็บกวาดเต็มไปหมด ไม่งั้นคุณผู้ชายกับยูริจิจึงลำบากแย่”

“ยูริจิจิเหรอ”

“ลูกสาวครูไง ครูเรียกอย่างนั้นนะ”

โอะโตะมิเรียกยูริโกะซึ่งเป็นลูกเลี้ยงอย่างนั้นจริง ๆ

“ครูบอกว่าอยากให้ช่วยมาดูแลความเป็นอยู่ ทั้งงานเก็บกวาดบ้าน
หาข้าวให้คุณผู้ชาย แล้วก็พวกพิธีการทางศาสนา ให้ถึงตอนครบรอบ
วันที่สี่สิบกว่า ๆ อะไรนั่น”

“49 วัน”

“ใช่ นั่นแหละ”

ศีรษะเหลือง ๆ ของเธอผกขึ้นลงหลายครั้ง

“โอะโตะมิเจตนาอะไรกันแน่ ถึงได้ขอให้เธอทำแบบนี้”

“เอ่อ คือ ก็นั่นแหละค่ะ”

หญิงสาวที่บอกว่าตนชื่ออิมโตะกวาดตามองไปรอบห้องก่อน
หยุดที่โต๊ะ

“นี่คือโต๊ะของคุณเหรอ”

พอเขาพยักหน้าเธอก็เปิดลิ้นชักข้างโต๊ะ แล้วหยิบสมุดเล่มหนา
ออกมา

“อา นี่ไงๆ”

“อะไรอีกละนั่น”

สมุดเล่มนั้นเขียนไว้ว่าสูตรสำหรับการดำรงชีวิต เขาลองหยิบ
ขึ้นมาดูก็เห็นว่าสมุดนั้นทำจากกระดาษวาดภาพแผ่นเล็ก ๆ เจาะรู
ร้อยห่วงเอาไว้ตรงมุมขวาบน คล้ายกับการดัดคำศัพท์ที่พวกนักเรียนใช้กัน
แต่มีขนาดใหญ่กว่า

ครั้นเปิดการ์ดก็เห็นว่าในนั้นแบ่งเป็นหลายหมวดหมู่ ทั้งการ
ทำอาหาร การทำความสะอาด การซักรีด ความสวยความงาม และ
อื่นๆ ได้หัวข้อ “สูตรสำหรับเทศกาลวันเด็กผู้หญิง³” กับ “สูตรสำหรับ
วันเกิด” มีวิธีการทำอาหารเขียนเอาไว้พร้อมภาพประกอบ

“ทุกครั้งที่ครูโอโตมิสอนพวกเราเกี่ยวกับเคล็ดลับการซักรีด
การทำความสะอาด หรือการทำอาหารต่างๆ เธอจะมอบการ์ดพวกนี้ให้
ถ่ายเอกสารสีมาอย่างสวยงามสวยงามละค่ะ”

“โอโตมิไม่ได้สอนวาดภาพประกอบโปสเตอร์การ์ดเหรอ”

“ก็ใช่แหละ”

³ในภาษาญี่ปุ่นคือฮินะมัตสึริ ตรงกับวันที่ 3 มีนาคมของทุกปี ถือเป็น
วันเฉลิมฉลองการเจริญเติบโตแข็งแรงสมบูรณ์ของเด็กผู้หญิงในญี่ปุ่น ครอบครัว
ที่มีบุตรสาวมักมีการประดับตุ๊กตาฮินะที่บ้าน

อิโมโตะคล้ายพูดไม่ออกไปชั่วขณะ

“อิม คือมีเหตุผลนิดหน่อยนะคะ คุบบอกว่าถ้าเกิดอะไรขึ้นมา ก็อยากให้ดูการ์ดนี้”

ว่าแล้วอิโมโตะก็พลิกการ์ดอาหารแล้วส่งมาให้ดู

บนนั้นเขียนไว้ว่า “สูตรสำหรับงานศพ” ถัดมาก็เป็น “สูตรสำหรับ วันครบรอบ 49 วัน”

หลังอ่านตัวหนังสือเหล่านั้นอย่างตั้งใจ อตสึตะก็สะท้อนใจ ขึ้นมา โอโตมิเขียนไว้ว่าเธอไม่ต้องการพิธีศพ พิธีรำลึกครบรอบ 49 วัน การสวดอธิษฐาน หรือการจุดธูปเช่นไหว้ แต่เธอจะดีใจกว่าถ้าใช้ สูตรอาหารที่เขียนไว้ในนี้จัดงานเลี้ยงแบบบุฟเฟต์เพื่อให้ทุกคนได้ สนุกสนานร่วมกัน

“คุบบอกไว้ด้วยว่า”

อิโมโตะชี้ไปที่สูตรเหล่านั้นด้วยสีหน้าลำบากใจ

“ในพิธีศพคงไม่ไหว แต่ถ้าเป็นไปได้ในงานรำลึกถึงครั้งถัดไป อยากให้ทุกคนมาสังสรรค์กันอย่างสนุกสนาน คุบบอกว่านั้นคือความฝัน ของคุบ แล้วก็หิวเรอะด้วยละ”

“ไร้สาระ”

“แต่ฉันสัญญากับคุบไว้ว่าจะมาบอกเรื่องนั้นแก่คุณผู้ชาย แล้วก็ คอยช่วยเหลือเรื่องต่าง ๆ ด้วยนี่นา”

อตสึตะสายตึ้งเพราะรู้สึกว่เรื่องนี้เ็นเกินทน ทำไมโอโตมิ ถึงได้ทำอะไรตามอำเภอใจอย่างการสัญญาว่าจะให้ผู้หญิงเ้ามารยาท คนนี้เข้ามาในบ้านได้นะ

“กลับไปซะ”

“แต่ฉันรับเงินมาแล้วนี่ เธอบอกว่าเป็นการชำระเงินล่วงหน้า”

“เท่าไร?”

“วันละห้าพันเยน ได้มาในส่วนของ 49 วัน บวกค่าใช้จ่าย
อีกปาละอื่นๆก็รวมเป็นสองแสนห้าหมื่นเยน”

แพงเหมือนกันแฮะ

ทำไมโอโตมิถึงได้ให้เงินผู้หญิงคนนี้เยอะขนาดนั้นโดยไม่ปรึกษา
กันสักนิด คิดแล้วก็น่าหงุดหงิด

เอ่อ โอโมโตะพูดพลางถอยหลังกรุด

“อย่าบอกว่าจะให้คืนนะ”

“เงินที่โอโตมิจ่ายไปแล้ว ฉันไม่บอกให้คืนหรอกน่า”

“งั้นฉันจะทำงานนะคะ จะทำอย่างแข็งขันเลยละ ก่อนอื่นฉัน
ต้มน้ำให้อาบก่อนดีไหม”

“ไม่ละ กลับไปซะ”

“แต่คุณผู้ชายคะ ตัวคุณเหม็นมากเลย อาบน้ำล้างร่างกาย
สักหน่อยเถอะ”

พูดจบปั๊บโอโมโตะก็วิ่งไปที่ห้องอาบน้ำ ผมสีเหลืองของเธอสะบัด
ไปมา

อัสสึตะถอนหายใจเฮือก แม้จะอยากห้ามปราม แต่ขยับร่างกาย
ที่ไวกลิ้นเหม็นเปรี้ยวจากบริเวณช่วงท้องและช่วงสะโพกก็คลั่งตลป เขา
ลองยกรักแร้ซ้ายขวาขึ้นดม แล้วก็ต้องเบ้หน้ากับกลิ่นกายตน

ทั้งที่เหม็นขนาดนี้ ไม่นึกเลยว่าเขาจะไม่รู้ตัว จนกระทั่งมีคนอื่น
มาบอก

นี่เป็นอาการเริ่มต้นของภาวะสมองเสื่อมหรืออย่างไร

อัสสึตะพยายามออกแรงที่แขนและขาทั้งสองข้าง ก่อนจะก้าวเท้า
หนักๆไปยังห้องอาบน้ำ และเห็นโอโมโตะก้มแขนเสื้อขึ้น ใช้ฟองน้ำ

ขัดอ่างด้วยท่าทางทะมัดทะแมง

ครั้นเงยหน้า ดวงตาที่ล้อมด้วยขอบสีเงินคู่นั้นก็มีแววแยมยืม

“จะเตรียมให้เดี๋ยวนี้แหละ รอเดี๋ยวนะ”

“ช่างเถอะ แค่อาบผักบัวก็พอ”

เอางั้นหรอ อิมโตะว่าแล้วก็ออกจากห้องอาบนํ้ามายังบริเวณ
เปลี่ยนเสื้อผ้า

“งั้น ขัดหลังให้ไหม”

“มากไป”

“หมายความว่าดีมากไปใช่ไหม แบบว่าไนท์ วันเดอร์ฟูลหรอ”

พูดจบเธอก็ถอดเสื้อยืดสีชมพูออกจนเหลือเพียงชุดชั้นในติดร่าง
อิมโตะหัวเราะว่า

“ไม่ได้ ไม่ได้แน่ๆ”

เขาปฏิเสธเสียงหลง

“โน โน บอกว่าโนง”

“อะไรกัน”

เสียงหัวเราะกังวานก้องบริเวณเปลี่ยนเสื้อผ้า อัตสึตะรีบหนีไป
ที่มุมห้อง พลังตวาดก้องทั้งที่ยังหันหลังให้

“เถอะน่า รีบใส่เสื้อผ้าซะ!”

“คุณผู้ชายนั่นแหละ รีบถอดเร็วเข้า ฉันจะซักเสื้อผ้าให้ด้วย”

“อย่ามาเรียกฉันว่าคุณผู้ชายนะ”

“งั้นให้เรียกอะไรดีละ ดาร์ลิง ดาร์ลิงอัตสึตะหรอ”

“พ่อ...”

จู่ๆเสียงเบาหวิวก็ดังขึ้น เขาคว้าเสื้อผ้านที่ถอดทิ้งไว้แล้วหันกลับไป

“พ่อ กลางวันแสดๆแท้ๆ ทำอะไรอยู่นะ”

ด้านหลังอิโมโตะที่อยู่ในชุดชั้นใน คือยูริโกะผู้เป็นลูกสาวกำลังยืนอยู่พร้อมใบหน้าที่ซีดเผือด

โอโตมิชอบทำอาหารแถมยังชอบกินเป็นชีวิตจิตใจจึงมีร่างท้วมเป็นทุนเดิม ปีถัดมาหลังแต่งงานก็ยังอวบอ้วน แต่ยูริโกะซึ่งกินอาหารแบบเดียวกันกลับไม่อ้วนเลย โอโตมิเคยชื่นชมว่ายูริโกะมีร่างกายที่กินเท่าไรก็ไม่อ้วน กระทั่งกลายเป็นผู้ใหญ่แล้วก็ยังไม่เปลี่ยน

ตอนมางานศพของโอโตมิเมื่อสองสัปดาห์ก่อน ยูริโกะยังคงผอมเพรียวเช่นเคย แม้อายุอานามจะปาเข้าไป 38 ปีแล้ว เธอก็ยังคงดูสง่างามเหมือนเดิม ผิวขาวราวดอกยูริ⁴ คางเรียวเล็กทำให้เธอดูเปราะบางเหมือนมาริโกะผู้เป็นแม่ซึ่งป่วยตายไปตอนเธออายุสองขวบ ราวกับแกะ หากต้องจัดประเภท อัดสึตะก็มองว่าเธอน่าจะเรียกได้ว่าเป็นสาวงามได้เลยทีเดียว

แล้วอย่างไรรู้กันเล่า

หลังอาบน้ำด้วยความรู้สึกกระอักกระอ่วน อัดสึตะก็ไปที่ห้องนั่งเล่น แล้วลอบมองเข้าไปด้านใน

ยูริโกะกำลังนั่งฟังเสาวอยู่ วันนี้เธอดูซูบผอมจนเกินคำว่าร่างบางไปแล้ว ใต้ตามีรอยคล้ำเป็นวงกว้างคล้ายกับคนขาดสารอาหาร แต่สิ่งที่เขาทนดูไม่ได้ที่สุดก็คือผมยาวที่รวบไปไว้ด้านหลังซึ่งมีผมขาวแซมตามไรผม ทำให้เห็นชัดว่าปลายผมเหล่านั้นดูคล้ายฟูกันที่ใช้งานมานานปี

ส่วนอิโมโตะกำลังวุ่นกับการเก็บกวาดหนังสือพิมพ์เก่า เสื้อผ้า

⁴ หรือดอกลิลลี่

ตลอดจนขยะต่าง ๆ ซึ่งกระจุกกระจายอยู่ในห้อง ขณะที่ปากก็ยังไม่หยุดพูดนั่นพูดนี่ไม่หยุด ไม่รู้ว่าต้องการขจัดความกระอักกระอ่วนหรืออย่างไร ดูท่าหญิงสาวคนนี้จะพยายามเลียนแบบพวกเด็กสาวตามชิบิยูะในโตเกียวที่เคยเห็นตามนิตยสาร จึงไปแอบแดดและย้อมผมจนเป็นแบบนี้

“แต่สุดท้ายก็ไม่ป๊อปในหมู่ผู้ชาย ไม่ใช่แค่นั้นนะ ฉันถูกมองเหมือนเป็นตัวอะไรก็ไม่รู้ด้วย แต่เพราะฉันแอบแดดอย่างเอาเป็นเอาตาย สีเลยไม่จางไปง่าย ๆ ส่วนผมก็แพ้ง่ายมั่ง ก็เลยยอมกลับไม่ได้นี่ไง ตอนนี้อยากกลายเป็นพุดดิงแบบนี้แหละ”

อิโมโตะกัมสึระชะลง ชี้อำนาจดันบน

จริงด้วย เป็นสีดำเฉพาะตรงกลางศีรษะ เหมือนพุดดิงราดคาราเมลเลย

“แต่ก็ได้รูปลักษณ์แบบนี้ช่วยไว้บ้างละนะ...ทำให้ได้เข้าไปอยู่ในรีบอร์ดเฮาส์ แล้วก็ได้เจอกับครูโอโตมิที่นั่นล่ะ”

“ครูเหวอ...”

ยูริโกะเอ่ยอย่างคร่ำครึ

“แม่สอนอะไรเหวอ”

“หลายอย่างเลย สอนพวกเด็กผู้หญิงที่รีบอร์ดเฮาส์ให้ทำอาหาร สอนวิธีพูดจา อย่างฉัน...ตอนนี้ก็กำลังพยายามเรียนรู้อยู่นะ แล้วก็สอนวิธีพับผ้า ซักritz ชื่อของ สอนแต่เรื่องที่ใช้ประโยชน์ได้จริงทั้งนั้นเลย พูดตรง ๆ ว่าได้ใช้เยอะกว่าที่โรงเรียนสอนอีกมั่ง มีประโยชน์จริง ๆ อย่างเรื่องหวัดทางเสียงนี่ก็เหมือนกัน ครูบอกว่าให้เลิกซะ แต่ฉันก็ยังแผลงหลุดอยู่บ่อย ๆ เค้า เตรียมที่นั้งเสร็จแล้วล่ะ”

เธอเก็บของบนพื้นและชนออกไปนอกห้องนั่งเล่น ก่อนลากโต๊ะเตี้ยเข้ามากลางห้องจนผมสีเหลืองสะบัดไปมา จากนั้นก็พิมพ์ว่า

เบาะนั่ง เบาะนั่ง แล้วไปลากเบาะนั่งมาจากตรงหน้าแท่นบูชาในห้อง
ก่อนจะเปิดหน้าต่างออกไปพาดแรงๆ เพื่อไล่ฝุ่น

“ใช้นี้แก้ขัดไปก่อนนะคะ”

ยูริโกะลุกขึ้นด้วยท่าทางทรมาน เธอขยับตัวคลานเข้าไปใกล้
โต๊ะเตี้ย อัดสี่ตะถิงกับเข้ามาในห้องนั่งเล่นเพื่อจ้องหน้าเธอ

“ยูริโกะ...นี่ลูกป่วยตรงไหนหรือเปล่า”

ยูริโกะไม่ตอบ เธอหันไปมองอิโมโตะ หญิงสาวคว้าเครื่องดูดฝุ่น
ตั้งท่าจะเดินไปห้องพระซึ่งอยู่ข้างๆ

“เอ่อ คุณ...”

“อิโมโตะคะ เรียกว่าอิโมะก็ได้”

“เอ่อ คุณอิโมะ เคยเป็นคางทูมไหม”

ไม่รู้สิ อิโมโตะตอบ

“ฉันนะ ดูเหมือนจะเป็นโรคคางทูม อาจจะแพร่เชื้อใส่เธอก็ได้
กลับไปจะดีกว่านะ สมมติว่าตั้งครรรภ์อยู่...เห็นว่าจะไม่ส่งผลกระทบต่อ
เด็กในท้อง...แต่ไม่ติดเลยก็จะเป็นดีที่สุด”

ตั้งครรรภ์เหรอ อิโมโตะหัวเราะ

“อ้อ ไม่ท้องหรอกค่ะ”

ยูริโกะพึมพำ

“แต่ก็กลับไปเถอะ”

“เอ่อ แต่...ขอทำความสะอาดต่ออีกนิด”

“กลับไปซะ”

“อย่าโกรธสิ ยูริโกะ”

“พอเองก็อย่าตวาดสิ”

“ไม่ได้ตวาดเสียหน่อย”

แม้จะรู้ว่าเสียงของตนอยู่ในระดับที่เรียกว่าตวาดแล้ว อัสสึตะก็ยังสำหวั่นน้อยๆ

ยูริโกะยกสองมือขึ้นปิดหน้า

“นี่ เธอเป็นใครจากไหนกันแน่! มาทำอะไร รีบอร์นเฮาส์ที่วาคืออะไร เป็นร้านอะไร พ่อตั้งใจจะทำอะไรกับเธอเธอ แม้อิโตะเพิ่งเสียไปได้สองสัปดาห์เอง ทั้งที่เป็นอย่างนั้นแท้ๆ กลับเรียกเด็กเอ๊าะๆ มาบ้านเธอ”

“พ่อไม่ได้...”

“ทั้งพ่อ ทั้งคุณคนนี้นั้นยังงั้นกันแน่ มองว่าเมียเก่า เมียเก่าที่ตายไป เมียเก่าที่ไม่มีลูกให้เป็นแค่กากเดนไร้ค่าเธอ”

“ลูกเป็นอะไรเนี่ย”

ยูริโกะหันไปด้านข้าง

“เอ่อ...” อิโมโตะวางเครื่องดูดฝุ่นลง แล้วเอ่ยเสียงเบา

“ถ้าพูดถึงกากเดน น่าจะเป็นฉันมากกว่านะคะ เดิมทีฉันหนีออกจากบ้าน แล้วก็ใช้ชีวิตโดยตระเวนไปค้างบ้านใครต่อใครมั่วไปหมด แล้วก็ทำงานในพวกสถานบริการเอ่ย อาบอบนวดเอ่ย...ไม่เคยทำงานดี ๆ กับเขาหรอกค่ะ”

รีบอร์นเฮาส์คือ...อิโมโตะแยมี่ยมเหยเกรวกับจะร้องไห้

“คือศูนย์ช่วยเหลือสำหรับพวกเด็กสาวที่ติดแอลกอฮอล์ เอ่อ... เท็กซ์ แล้วก็การเสพติดอื่นๆ เป็นเหมือนสถานบำบัดอะไรสักอย่างนะคะ”

ยูริโกะลดมือทั้งสองข้างลงจากใบหน้าช้าๆ ก่อนพึมพำขอโทษ

“ขอโทษค่ะ เมื่อกี้ฉันพาลไปหน่อย ก็เลยพูดอะไรออกไปโดยไม่คิด แต่...”

“โอเคค่ะ โอเค”

อิโมโตะเปิดประตูเลื่อนเบา ๆ ก่อนจะออกไป

อัสสึตะเห็นท่าทางสงบเสงี่ยมนั้นแล้วก็คาใจขึ้นมา จึงไปนั่ง
เผชิญหน้ากับยูริโกะ

“ยูริโกะ ตกลงว่าลูกเป็นอะไรกันแน่เนี่ย”

ยูริโกะก้มหน้านิ่ง ไม่ตอบคำใด

“อิโรยูกิล่ะ แล้วแม่ของเขาล่ะ”

อิโรยูกิผู้เป็นสามีของยูริโกะทำงานบริหารโรงเรียนกวดวิชา
หลายแห่งในโตเกียว ได้ยินว่าฤดูใบไม้ร่วงปีนี้เขาจะยุ่งกว่าเดิมเพราะ
กำลังจะเปิดโรงเรียนกวดวิชาสำหรับเด็กเล็กเพิ่ม ขณะที่คุณแม่ของ
อิโรยูกิซึ่งต้องทำกายภาพบำบัดมาตลอดนับตั้งแต่ล้มป่วยด้วยโรค
เส้นเลือดในสมองตีบ ระยะนี้ก็เหมือนจะอาการไม่ดีเท่าไร ทำให้แม้ว่า
จะมาร่วมงานศพของโอโตมิ ยูริโกะและอิโรยูกิผู้เป็นสามีก็ต้องรีบกลับ
โตเกียวไปทันที

“อย่าบอกนะว่าลูกทั้งแม่สามีให้อยู่คนเดียวนะ”

พ่อคะ ยูริโกะเอื่อยเสียดแล้ว

“หนูกลับมาที่บ้านนี้ได้ไหม”

“กลับอะไรล่ะ ที่นี่คือบ้านของลูกนะ”

“ไม่ใช่แบบนั้น”

ยูริโกะก้มหน้า เส้นผมไร้ความเงางามสยายลงมาปกค

“พูดชัด ๆ หน่อยสิ ยูริโกะ เกิดอะไรขึ้น”

“หนูจะหย่า หนูวางใบหย่าที่ประทับตราแล้วไว้ในบ้านที่เซตากายะ
แล้ว”

“ทำไมล่ะ”

“คุณฮิโรยุกิมีผู้หญิงอื่น”

ยูริโกะเองก็รู้จักหน้าค่าตาอีกฝ่าย เธอคนนั้นทำงานธุรการที่โรงเรียนกวดวิชา เห็นว่าแรกเริ่มเดิมทีเคยเป็นนักเรียนสมัยที่ฮิโรยุกิเพิ่งเปิดโรงเรียนกวดวิชาครั้งแรกเมื่อ 18 ปีก่อน

“แน่ใจแล้วหรือ”

อัสสึตะกำลังจะพูด แต่แล้วก็หิวมากจนยากจะประคองสติไว้ได้ ได้ยินว่าถ้าแช่น้ำแล้วท้องจะหิว การอาบน้ำฝักบัวเองก็คงให้ผลไม่ต่างกัน กระมัง

แล้วแม่สามมีล่ะ เขาถาม ยูริโกะระบายลมหายใจแผ่วเบา

“ป่วยเป็นคางทูมเมื่อสองสัปดาห์ก่อน เหมือนจะติดมาจากศูนย์กายภาพนะ ตั้งแต่นั้นมาหนูเองก็พลอยอาการไม่ดีไปด้วย... ความจริงแล้วคางทูมมักจะเป็นกันแค่ครั้งเดียว แต่นาน ๆ ครั้งก็เห็นว่า มีบางคนติดซ้ำสองเหมือนกัน หนูเลยขอให้คุณฮิโรยุกิกลับมาช่วยกันบ้าง แต่เขาก็ไม่ยอมกลับมา”

“ทำไมล่ะ”

“อย่าโกรธกันสิ อย่าโกรธเลยนะ”

“พ่อไม่ได้โกรธลูก”

เขาได้สติ และเพิ่งรู้ว่าแผลขึ้นเสียง

ตวาดลูกสาวไปก็ไม่ได้อะไรขึ้นมา

“ยูริโกะ แต่ถ้าแค่นั้นก็อาจเป็นแค่การเข้าใจผิดกันหรือเปล่า บางที่เขาอาจจะยุ่งจนไม่มีเวลากลับบ้านก็ได้ ด่วนตัดสินใจว่าเป็นการนอกใจคงไม่ดีหรอกนะ”

“พ่อ...ไม่เชื่อหนูหรือ”

“พ่อไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น แต่ลูกไม่มีหลักฐานชี้”

“ถุงยาง...ที่ซื้อไว้”

ฮะ เขาอุทานขึ้นและมองหน้ายูริโกะ

ลูกสาวเล่าออกมาเป็นฉาก ๆ ว่าถุงยางที่ซื้อไว้จำนวนลดลง
ฮวบฮาบ

“พวกเราไม่ได้ทำเรื่องพรศึ้นกันมานานแล้ว ต่อให้ทำก็ไม่ได้ใช้
ถุงยางพวกนั้นเลยถูกเก็บอยู่ในลิ้นชักตู้เสื้อผ้าของคุณฮิโรยุกิมาตั้งแต่
หลายปีก่อนโดยไม่เคยแกะ หนูจำได้ว่าแพ็กสามกล่องที่ซื้อมายังไม่ได้
แตะต้องเลย แต่ตอนไปสลับเสื้อผ้าประจำปีตอนเดือนมิถุนายนก็เห็นว่า
เหลืออยู่กล่องหนึ่งกับอีกสามส่วนสี่กล่อง”

“งะ...นั่นหรอ”

“พอไปถามว่าเกิดอะไรขึ้น เขาก็บอกว่าเอาไปให้หนุ่ม ๆ ที่บริษัท
แต่ปกติใครเขาจะให้ของแบบนี้กัน หรือต่อให้เอาไปให้จริงก็ต้องให้
ทั้งกล่องหรือเปล่า เหลือในกล่องครึ่ง ๆ กลาง ๆ แบบนี้คิดยังงี้ก็แปลก
ตอนนั้นหนูยอมเชื่อตามน้ำไปแต่ก็ยังคาใจ เลยอาศัยจังหวะที่เขาอาบน้ำ
ลองค้นข้าวของของเขา แล้วก็เจอจริง ๆ ในกระเป๋าใส่เอกสาร มีเก็บไว้
อย่างเรียบร้อยในซองบุหรีเปล่าหลายชิ้นเสียวะ”

ยูริโกะหัวเราะเสียงต่ำ

“ไม่ชอบเลย หนูไม่ชอบตัวเองที่ทำอะไรแบบนี้ด้วย แล้วทำไม
เขาต้องทำอะไรให้ความแตกง่าย ๆ ด้วยล่ะ ชื่อของใหม่ไปเลยก็ได้
แต่ที่หนูรับไม่ได้ที่สุดคือ...”

ยูริโกะสูดหายใจเข้า ก่อนพูดขึ้นเร็วเร็ว

“เห็นว่าฝ่ายหญิงท้องแล้ว”

อัสสึตะยกมือขึ้นกอดอกด้วยอารมณ์ขัดใจ เขาได้ยินจากโอโตมิ
ว่าลูกสาวกับสามีเพิ่งเลิกับการรักษาภาวะการมีบุตรยากไปเมื่อปีที่แล้ว

หลังเพียรพยายามอยู่นาน

“เธอโทร.มาหาหนูด้วยละ บอกว่าคุณอิโรยูกิเป็นคนอ่อนโยน ถึงได้เอาแต่กลุ้มใจโดยไม่ยอมปริปาก พวกเราต้องหวาดหวั่นกับ บาปหนักในใจ ขณะที่ใช้ชีวิตควบคู่กันไปสองบ้าน แต่แล้วเธอกลับท้อง ขึ้นมา เด็กในท้องไม่มีความผิด เพราะฉะนั้นช่วยเลิกบอกให้เขากลับไป บ้านที่มีคนป่วยเป็นโรคติดต่อยู่สักที สำหรับคนอายุเท่าเขา นี่อาจจะ เป็นโอกาสสุดท้ายในการมีลูกแล้วก็ได้ เธอจึงอยากคลอดเด็กคนนี้ ให้เขาให้ได้”

ยูริโกะเน้นย้ำคำว่าคลอดให้เขา แล้วถอนหายใจเบาๆ

“เพราะใช้ถุงยางเก่านะสิ แต่บางทีในใจคุณอิโรยูกิอาจแอบหวัง ให้เป็นแบบนี้ก็ได้”

“นั่นหรอ”

“เธอยังบอกด้วยนะว่าคุณอิโรยูกิอยากสร้างครอบครัวใหม่ กับเด็กที่เกิดมา แต่เพราะสงสารหนู ก็เลยเป็นฝ่ายเอ่ยปากขอหย่า ไม่ได้เสียที เล่นพูดขนาดนี้...หนูก็มีแต่ต้องออกมาเท่านั้นแหละ เพราะ เด็กจำเป็นต้องมีพ่อเนี่ย”

เขาพูดอะไรไม่ออก ได้แต่ก้มมองโต๊ะเตี้ย

ยูริโกะบอกว่าเธอหาจังหวะที่แม่สามีอาการคงที่ ขอให้คนเข้ามา ช่วยดูแลแทนก่อนจากมา

“เพราะถ้าหนูล้มป่วยเป็นคางทูมอยู่ในบ้านนั้นอีกคน เขาคง ยิ่งกลับมาบ้านไม่ได้...”

ยูริโกะส่ายหน้าน้อยๆ “ไม่สิ นั่นมันก็แค่ข้ออ้างอยู่แล้ว” เธอ พึมพำเสียงแผ่ว

“ก็แค่ข้ออ้าง”

อ๋อ! จะว่ายังไงดี อัดสี่ตะพุดแล้วกระแอมเบาๆ

“แล้วฮิโรยูกิคงว่ายังไงบ้าง”

ยูริโกะนิ่งเงียบ

“จ้ะ อ๋อ...แล้ววันนี้ตอนลูกออกมา แม่ของฮิโรยูกิคงว่ายังไง”

“ร้องไห้ เธอจับมือหนูแล้วก็พร่ำขอโทษตั้งหลายครั้ง หนูก็บอกไปว่าไม่ต้องขอโทษหรอก หนูไม่เป็นไร แต่เธอลบร้องไห้หนักขึ้นอีก ทั้งที่คนที่อยากร้องไห้คือหนูต่างหาก”

“ก๊นนะ”

“หนูคิดว่าคุณแม่คงไม่ได้เสแสร้งหรอก เธอคงรู้สึกแย่ไปอีกสักพักหนึ่ง แต่เชื่อเถอะว่าเดี๋ยวพอเด็กเกิดมา ก็ลืมหมดทุกอย่าง”

พอคะ เธอเรียกเสียงเบา

“หนูเหนื่อยแล้ว...แล้วก็เหงามาก หนูมีชีวิตอยู่โดยคิดมาตลอดเลยนะว่า ต่อให้มีลูกหรือไม่มีลูก คุณค่าในฐานะคนคนหนึ่งก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลง แค่ให้ความสำคัญกับสามีและคนรอบข้างแทนก็พอแล้ว แต่พอมาเจอแบบนี้ ก็อดคิดไม่ได้ว่าชีวิตตัวเองช่างว่างเปล่า ไร้กำลัง และไม่มีค่าที่จะอยู่ต่อไปในฐานะผู้หญิง”

“จะเป็นอย่างนั้นได้อย่างไร ไม่มีทางเป็นแบบนั้นหรอกนะ เนอะ โอโตมิ”

อัดสี่ตะหันไปทางรูปถ่ายหน้าแท่นบูชา แล้วเอ่ยชื่อภรรยา

ยูริโกะเองก็พลอยหันไปมองด้วย “คิดถึงแม่โอโตจังเลย” เธอเอ่ยเสียงแผ่ว

“ทั้งที่ปกติแทบไม่เคยติดต่อกัน แต่มานอนนี้กลับอยากได้ยินเสียงแม่โอโตขึ้นมาจับใจ หนูนี่ก็เอาแต่ใจเนอะ อายุปุ่นนี้แล้วแท้ๆ”

ประตูลิเกิ้ลของห้องนั่งเล่นแง้มออกเล็กน้อย

อัสตี้ตะตั่งใจจะสั่งให้ปิดประตูซะ แต่กลิ่นงาหอมหวานชวนให้
ห้องร้องกลับโซยเข้ามา

“เอ่อ...” ว่าแล้วอิโมโตะก็ยื่นถาดเข้ามาทางช่องว่างที่แง้มออก
บนนั้นมีชามวางอยู่สองใบ

ดูเหมือนจะเป็นชิโอะราเม็ง⁵ ด้านบนของน้ำซุป์ใสแจ๋วมีงาขาว
โรยไว้ และมีต้นหอมสีเขียวที่น่าจะเก็บมาจากในสวนกองพูน

“เฮ้อ กินมือเที่ยงกันก่อนเถอะ ยูริโกะ”

ว่าแล้วเขาก็ส่งสายตานุ้ยไปให้อิโมโตะเข้ามา เธอเข้ามาในห้อง
ด้วยท่าทางห้วนๆ วังราเม็งไว้บนโต๊ะเงียบๆ แล้วออกไป

“เอาเป็นว่าหาอะไรรองท้องเสียหน่อยนะ ยูริโกะ แล้วค่อยคุยต่อ”

เขาบอกเช่นนั้น แล้วยูริโกะซึ่งจู่ๆก็แดงระเรื่อเหมือนจะร้องไห้
ก็หยิบตะเกียบขึ้นมา

ประตูเลื่อนเปิดออกอีกครั้ง อิโมโตะเข้ามาพร้อมกล่องเนยในมือ
จากนั้นก็เปิดฝาส่งให้ยูริโกะโดยไม่พูดอะไร

“เป็นวิธีกินที่เสียสุขภาพมากจริง ๆ นะ”

แม้ปากจะพิมพ์แบบนั้นแต่เธอก็ใส่เนยก้อนโตลงในชามและ
ลองจิบซุป์

อว์อัยจัง เธอกล่าว

“อว์อัย เป็นรสชาติของแม่โอโต”

แล้วหยาดน้ำตาก็ม้วนผล็อย

“แม่โอโตเคยพูดเสมอว่านี่เป็นวิธีกินที่เสียสุขภาพ แต่ก็เลิกไม่ได้
สักที เพราะแม่ชอบกลิ่นที่แผ่ชานตอนเนยละลายในซุป์”

⁵ ราเม็งชนิดหนึ่ง มีน้ำซุป์ใส ปูรสด้วยเกลือ

ว่าแล้วเธอก็ก้มหน้า ทำให้น้ำตาหลังรินลงซบ

“พ่อ หนูไม่เข้าใจความรักเลย”

“ความรักเธอ”

“คุณอิริยูกิร้องไห้ด้วยนะ เขาบอกว่ารักหนู แต่ตัดสินใจไม่ได้ว่าจะเลือกหนูหรือผู้หญิงคนนั้น และขอโทษที่ทำให้หนูเจ็บปวด”

“ถ้าฉันก็อยากอกใจแต่แรกสิ”

อิโมโตะพูดขณะปิดฝากล่องเนย ไซเลย อัสตี้ตะนิกเห็นด้วยในใจขณะสอดเส้นราเม็งเข้าปาก

“คุณอิริยูกิร้องไห้แล้วบอกว่าไม่อยากเลิกกับทั้งคู่ เขาเลือกตัดฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่ได้”

“ฉันก็ตัดजूตัวเองซะ!”

เอ๊ะ ยูริโกะอุทาน หันขวับไปมองอิโมโตะที่อยู่ข้างๆ อัสตี้เองก็พลอยได้สติ หันมองอิโมโตะที่นั่งอยู่ข้างยูริโกะ

“ขอโทษค่ะ”

เธอปาดจมูกตัวเอง แล้วค้อมศีรษะลงด้วยท่าทางกระอักกระอ่วน

“เอ่อ คือ ฉันจะไปดูตุ๋นในห้องที่ชั้นสองนะ แล้วจะปูที่นอนให้ยูริจิด้วย บอกหน่อยสิว่าเก็บฟูกไว้ที่ไหน”

ยูริโกะขมวดคิ้วเหมือนอยากปรามไม่ให้ทำตามอำเภอใจ แต่สังหารเธอคงไม่อำนวย จึงยอมบอกที่เก็บฟูกนอนให้อิโมโตะรู้

เครๆ อิโมโตะกล่าวตอบรับด้วยคำแปลกๆ ก่อนค้อมศีรษะให้อีกครั้งและออกจากห้องไปอย่างรวดเร็ว

“เธอ...เป็นใคร...กันแน่”

“ลูกศิษย์ของโอโตมินะ เห็นว่าจะมาช่วยจนกว่าจะถึงงานเลี้ยงครบรอบ 49 วัน อย่าใส่ใจเลย พ่อไม่คิดจะจัดงานเลี้ยงอะไรนั่นหรอก”

“งานเลี้ยงครบรอบ 49 วันเธอ”

ฟังแล้วไม่ค่อยเข้าใจเลยแฮะ ยูริโกะว่า จากนั้นจึงหันมาตีบเส้นเข้าปาก

“ที่สำคัญกว่านั้น ทำไมที่ผ่านมาลูกถึงไม่เคยบอกอะไรพ่อเลย อย่างวันนี้ก็เหมือนกัน จู่ๆก็กลับมาปรับเปลี่ยนแบบนี้”

“บอกไม่ได้ล่ะสิ”

พอก้มหน้าอยู่แบบนี้ เสียงที่เบาหวิวอยู่แล้วยิ่งเบากว่าเดิม

“หนูพูดไม่ออก ก็ไม่อยากให้พ่อเป็นห่วงนี่”

“เรื่องแบบนี้ต้องบอกนะ”

“แต่ถึงบอกไป...”

ยูริโกะเงยหน้าขึ้นอย่างแรง

“ถึงบอกไป ถามอะไรไป คำตอบของพ่อก็เหมือนเดิมอยู่ดี ดีแต่ตอบว่าไม่รู้ ทำตามใจชอบเถอะ ไม่เคยช่วยคิดเลยสักครั้ง”

“เรื่องที่ไม่รู้ก็คือไม่รู้ พ่อก็แค่ตอบตรงๆ และต่อให้พ่อพูดอะไรไป ลูกก็ไม่ทำตามอยู่ดีไม่ใช่เหรอ”

“แต่ก็มีบางครั้ง...ที่หนูอยากถามความเห็นเผื่อเอาไว้ช่วยตัดสินใจนี่”

“เอาเถอะน่า ไปนอนซะ ลูกมีไข้ไม่ใช่เหรอ”

ยูริโกะแทบไม่เคยพูดจากระโชกโฮกฮากมาก่อน เมื่อเห็นเธอโกรธแบบนี้ อตสึตะก็แอบครั่นคร้ามเล็กน้อย ไม่รู้ว่าเพราะไข้ขึ้นสูงหรืออย่างไร แก้มของยูริโกะที่มองมาทางนี้จึงขึ้นสีแดงก่ำ บริเวณตาขาวรื้นน้ำก็ดูวาวโรจน์เป็นพิเศษ

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น ยูริโกะหันไปมอง อตสึตะจ้องหน้าจอลึกๆ ของโทรศัพท์ด้วยความรู้สึกเหมือนได้รับการช่วยชีวิต เพราะมีระบบ

แสดงชื่อคนโทร.เข้าจึงทำให้รู้ว่าคนที่โทร.มาคือทามาโกะ พี่สาวของเขา
นั่นเอง

“จากโตเกียวเหรอ”

“ป้าทามาโกะนะ”

ยูริโกะลุกขึ้นยืนแล้วบอกว่าจะขึ้นไปพักผ่อนที่ชั้นสอง อัดสี่ตะ
ยกหูโทรศัพท์ขึ้นด้วยความโล่งใจ ถึงเขาจะไม่ถนัดการพูดคุยกับคน
ปากคอเราะร้ายอย่างทามาโกะที่เป็นพี่สาว แต่ก็ยังดีกว่าต้องเผชิญหน้า
กับยูริโกะในเวลานี้

ทดลองอ่าน